

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De obedientiae studio. Cap. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

exuperet, neque praelatus fluxam tunicam efficiat.

Viginti octavo. Castitatis amantes non tantum horrent manifestos impudicitiae actus, sed ea quoque quae illos irritant: inter quae quidem, quamuis prima specie nihil tale praese ferre videtur, est nimis aqua frigidae potus, multo magis cereuisiae, si crassa sit, & amara. Hinc S. Antonius dans praecipua S. Paulo Simplici dixit: *Non minus per aquae abundantiam phantasias anime feri, quam per vinum calorem corporis increfcere.* Idem sentit Abbas Chæremion apud Cassianum. Et S. Ephraem, ac S. Nilus, & S. Bernardus. Quod etsi videatur incredibile, tamen verissimum est. Quamuis enim aqua frigidae sit natura, tamen dum nimium profuse bibitur, digeri non potest tam cito, ideoque ut scribit Galenus, *fluctuationes excitat & in statum mutatur.* Omnia autem flatuola irritare libidinem compertum est, & ex experientia, & ex Medicorum doctrina. Quocirca si Olympici Athletae, ut scribit Arrianus, quod essent expeditores ad cursum, etiam a potu abstinebant aquae frigidae, quanto magis currentibus in stadiis Christi, a nimio aquae, & cereuisiae, ac vini potu abstinendum est, ad coronam castitatis assequendam currentibus?

CAPVT OCTAVVM.

De Obedientiae studio.

1. s. cap. 4. **P**Ræter illa, quae in Regulis & Epistolâ tradit
vitz. S. P. N. Ignatius, & ex eius sensu Petrus Ribadeneira, hæc addes.

166. *Primo,* imitare piam humilitatem B. Borgiae, qui defunctos Superiorum muneribus affectu reuerentiae peculiari prosequi solebat, ob reuerentiam Christi Iesu, cuius loco præerant Seruis Dei.

167. *Secundo.* Si, dum alicubi sedes, Superior transeat, vel propius accedat ad te, non solâ capitis apertione contentus sis, sed assurge, nec vnquam stantem sedens, dum sanus es, alloquere, Dei enim personam gerit. Inter alia, quae S. Ambrosius prædicat in Beatissimâ Virgine, est vnum hoc: *Quodd assurgeret maioribus natu.* Sanè æquum est, Christi humilitatis imitatores, non minus reuereri authoritatem Vicariorum Dei, quam fecerint Ethnici Iuvenes, respectu Seniorum; de quibus reliquit scriptum Iuuenalis, Romanorum consuetudinem referens:

Satyr. 13. *Credebant hoc grande nefas, & morte piandum*
Reg. c. 23. *Si iuuenti vetulo non assurrexerat: & si*
Barbato, cuiusque puer.

Sic S. Benedictus præscripsit, ut remeantibus, vel discedentibus hospitibus inclinato capite, vel prostrato corpore, veneratio exhiberetur, & Christus in eis honoraretur, quanto magis Superiori aduentanti assurgendo exhibenda est pia reuerentia?

158. *Terid.* Etiam dum Superioris trans cubiculum, si nullus adit qui videre possit, caput aperiri, si adit, interno pietatis ac reuerentiae signo, seu sensu, illud honora & locum eius. Solebat S. Carolus Boromæus, teste Giuffano, adeo venerari nostrum Patrem Franciscum Adornum Confessarium, ac Patrem Spirituale suum, ut quoties et lumen ipse ante lucem adferret (in quodam fecessu propter directionem in Exercitiis spiritualibus, secum manenti) dormienti adhuc, intrans cubiculum eius, caput profundè inclinaret reuerentiae ergo (eo modo, quo Cardinales inuicem sibi occurrentes reuerentiam sibi exhibent) & accenso lumine iterum exiens, id ipsum iteraret, quamuis P. Adornus nondum esset expergefactus, neque id cerneret.

169. *Quarto.* Nisi grauis aliqua & pia causa aliud facere suadeat, semper coram Superiore, vti rationem conscientiae, ita confessionem consuetam generalem facias, tum ut imiteris antiquorum in Societate Patrum morem, qui vsque ad P. Euerardi Mercuriani Generalis tempora durauit (solebant enim P. Prouinciales in Visitatione confiteri omnes, idque ut perpetuo seruaretur optabat B. Borgia) tum vt penitus te noscat Superior, ac melius in viâ Domini dirigat. Duplicem enim ex diuino lumine directionem tibi adferet, & eam, quam Confessarius adferret, & alteram tanquam Superior tuus, cui, vt Superiori tuo, & Vicario suo assistit procul dubio magis summa illa & mirabilis Diuina providentia, etiam non habito respectu ad probitatem Superioris, sed ad solum eius officium, quod Dei nomine obit, tanquam interpres Diuinae voluntatis.

170. *Quinto.* Non tantum, quae circa te contingent, sed etiam quae circa alios, è Superiorum voluntate, tanquam bona, & bene ordinata, accipere, etiam si vel tibi, vel aliis videantur minus bene & vtiliter facta: tum quia etiam hac in re deest simplicem obedientiam Superioris iudicio acquiescere, tum quia sepe ignoramus causas grauissimas, ob quas Superiores etiam inuiti coguntur, & merito, quaedam facere, vel permittere ad declinanda grauiora mala. Sanè nullius Superioris in gubernando error erit tam gravis, atque fuit lapsus & scelus Iudæ proditoris. Sicut ergo non imputandum est imprudentiæ, & malitiae Diuinae Sapientiae, quae illum præfecit tali muneri, præsertim, cum sciret certò subsecutura eius peccata furti, & proditiõis; ita nunquam Superiorum prudentiam, vel virtutem inculca, si quid contingat ab eis ordinari, vel permitti, ex quo vel damnum, vel malum aliud secutum est. Quod tamen diligentibus Deum cooperabitur in bonum, alioquin posset quis impie & Deum inculcare: qui creauit eos, quos præiudicium damnandos, & tot creaturas condidit, quas sciuit occasionem daturas infinitorum scelerum, & damnationis aeternae multorum. In omnibus

bus denique conuerte mentis oculos, ad Diuinae prouidentiae secreta, quae nihil mali permittit, nisi propter magnum bonum, etsi nobis ignotum, quod tanto facilius debet quisque subditus credere, cum certus esse non possit, res melius cessuras, si ita, ut ei videtur, res à Superiore, & non eo modo, quo Superior voluit, disponerentur. In dubiis autem satius, securius, & prudentius est, aliorum stare iudicio, praesertim eorum quibus magis solet assistere caelestis sapientia & prouidentia; facta & dicta dirigens, ad fines sibi notos, & absconditos ab oculis nostris.

171. *Secundò.* Tunc maximè obedi, cum à Superioribus ad loca vilia, & officia, mundi iudicio abiecta, destinaris. Hoc comendauit nobis S. P. N. Ignatius: *Magnopere conferet deuotè obire ea munera, in quibus magis exercetur humilitas & charitas.* Ad hoc propolitus P. Balthasar Aluarez perpendebat valde verba Angeli Raphaelis ad Tobiam, cum obstupesceret, quòd Angelus talia erga ipsos officia & obsequia praestitisset: *Cum essem vobiscum, per voluntatem Dei eram. Et iuxta hanc sententiam dicebat, in Domo Dei nullum esse officium vile. Et de se ipsi in libello in quo notabat interna sua sensa, sic ait: In hoc ego meam felicitatem pono, quòd Deus velit operà meà uti in vilissimis Religionis meae officiis. Nam quomodo hoc ego sum promeritus, ut ipse velit obsequio meo uti, & me in rebus obsequij sui occupare, etiam in conficiendis lateribus? Tanti ergo hoc facio, ut nullum sit adeò abiectum officium, cui si ille me velit addicere, non prius ego quocunque meo solatio, ut illud praestem. Qui alicuius obsequium vult, etiam vult se ipsi obligare. Quae igitur tanta veltitudo animabus nostris offerri potest, quae ita nos impleat, ac satiet, atque quòd audiamus Deum velle, & requirere nostrum obsequium, ut se ipsum nobis obstringat, ac obliget? Et in alio loco dicit: Quam excellentiam habet conicionandi munus, si Deus id non vult, aut quam vilitatem habet ollas, aut scutellas lauare, si idem Deus à nobis vult? quam praestantiam habet, quòd quis in aliquo angulo se continet, si Deo id non placet, aut quae vilitas est, inde exire, si hoc ipsum illi placet?*

172. *Officiò.* Valdè indecorum est, petere à Superiore, domo exeundi licentiam, per socium minoris conditionis, à se, in scio Superiore electum, vel idem per se petere pallio indutum. Hoc enim non nisi post acceptam licentiam induendum est. Et cum hoc quidam fecisset coram S. P. Ignatio, iussit eum abire, & pallium deponere, & demum redire ad petendam sine pallio licentiam.

CAPVT OCTAVVM.

De Oratione.

173. *PR*æter ea, quae dici solent de præparatione diligenti materiae Meditationum, & di-

ligentiâ in Meditationibus accuratè expediendis, ac dirigendis ad vitæ sanctimoniam practicam comparandam (quae sita est in cordis munditiâ à defectibus, etiam leuibus, plenâ deliberatione commissis, & in passionum inordinatarum dominio, & in actionibus omnibus perfectè instrinendis; & ad normam diuinæ voluntatis exactè conformandis, & in omnibus rebus aduersis, patienter, libenter, & cum exultatione tolerandis) hæc obseruanda erunt in particulari.

Primò. Da operam, ne veniali etiam peccato Deum offendas in deuotionis Exercitiis: scilicet Meditatione, Missâ, Examine conscientiae, Coronæ recitatione, Officio Diuino. Quod fiet, si nunquam dederis causam distractionibus, negligentia custodiâ oculorum, & animi, & malâ præparatione ad meditandum; deinde si ingruentes distractiones sine tali causâ à te datâ, statim ubi aduertisti, repuleris, & quidem viuaciter, nec in ipso deuotionis exercitio, hõnis modis eas accersueris, vel foueris: Denique si reuenter te gesseris cum Diuinâ Maiestate, & interiorius & exteriorius. Sed meo iudicio non reuenter te geres, si vel Sacrum dicens, vel Sacerdoti respondens sacrificanti, vel alias preces Ecclesiasticas recitans, eâ celeritate id facias, quâ non faceres homines alicuius auctoritatis alloquendo. Res hæc difficilis non est, cum Diuino auxilio, modò seriò te applices; æquum est enim, ut saltem eæ actiones, quibus Deum quasi immediatè attingimus, & ad nos vocamus, mundæ sint; ab omni, leuissimo etiam, peccato.

Secundò. Ut Orationis tua, & omne cum Deo colloquium tale sit, quale esse debet, ita te geras: 1. Age cum Deo tanquam reus supplicij cum Iudice. 2. Tanquam mendicus cum diuite. 3. Tanquam seruus cum Domino. 4. Tanquam discipulus cum Magistro. 5. Tanquam filius cum patre. 6. Tanquam amicus cum amico. 7. Tanquam Clientis cum Benefactore. S. Augustinus Valdè, inquit, *remota est à sensibus carnis hæc schola, in qua Pater auditur, & docet, ut veniatur ad filium, ibi est & ipse Filius, quia ipse est Verbum eius, per quod sic docet, nec audit eum carnis aures, sed cordis. Simul est & ibi Spiritus Patris & Filij, neque enim ipse non docet, aut separatim docet. Inseparabilia quippe dicimus esse opera Trinitatis.* Ita enim fiet, ut nihil ad eò graue sit, quòd Dei causâ pati, & facere detrectes: sicut non detrectaret latro sententiam mortis promeritus, vlla onera Religionis, si spes euadendi esset è manibus Iudicis. Ita fiet, ut ardentissimè petas à Deo, quibus eges, more mendicorum: quorum exemplo S. Augustinus, ad hoc ipsum se excitabat. Ita fiet, ut summâ cum reuerentiâ, instar serui, cum Deo agas, magnâ internâ

174.

175.

176.

l. de prædest. sac. cap. 8.

